

Dins el darrer blau

Carme Riera

“La matinada els ha trobats desperts. Com un menjar d’agredolç han tastat aquesta alba. La majoria han feinejat tota la nit i han resat. En veu baixíssima, cadascú a ca seva, han entonat salms de lloança i d’agraïment. Han desenterrat les alfàbies, escorcollat els amagatalls, remenat els calaixos. Tot quant pugui ser de profit ha estat triat: els doblers, l’or, les joies. Les dones han cosit butxaques i butxacons, han afegit folres d’estam a les faldetes. Han pastat pa i l’han enforat, han fet pujar les coques. Però en sentir n’Eloi han deixat les agulles, han apagat els focs, han tancat els obradors i s’han mudat amb les millors robes de què disposen per anar a missa.

Ja prenen l’aigua beneïda i es disposen per complir amb el precepte. Disseminats pel temple no escatimen devoció.

En acabar, han tornat al Segell i a l’Argenteria, però cap no s’ha posat roba per feinejar. Han conservat els vestits bons, els vestits de festa, per anar a fer quatre passes. Les dones han agafat un farcell amb el pa en butxaca, perquè han decidit aprofitar el bon dia, un dia net amb un cel de glòria per dinar a la riba i gaudir d’una primavera que sembla haver-se avançat quasi dues setmanes al calendari i promet suavitats endolcidores. No han sortit junts. Ho han fet en petits grups, alguns amb la família, d’altres tots sols. Cap d’ells no crida l’atenció. Saluden els coneguts, s’inclinen amb una bona capada davant els senyors de categoria i fins i tot besen l’ametista puríssima del Bisbe en topar-se’l casualment devers la Portella, quan torna a Palau. El Bisbe els beneeix i descambuixa els infants que se li acosten. Els infants caminen devora les dones botant i cridant. Van nets, amb les clenxes ben dretes. Els homes en arribar a l’Hort del rei els passen davant. Es reuneixen i formen un grup compacte. Precedeixen els seus en travessar la Porta del Mar, albiren quins llocs seran millors per descansar una estona, quina gent trobaran per la Riba. Endarrerits queden alguns vells, arrossegant les passes, peu coixeu, fan també via, així com poden, amb el temor de no arribar a temps. Els ha costat molts de doblers i moltes més paraules de ser admesos i qualcun no es pot avenir que a la fi hagi arribat l’hora. Van carregats. Duen tot quant tenen dins les bosses ripuntades al cos de les camises, ben estretes amb els guardapits; dins els calçons amb bufes, dissimulades pels plecs, hi traginen les mercaderies més riques.”